ISSN 2078-6794. Вісник Львівського університету. Серія мист-во. 2026. Вип. 29. С. 318–328
Visnyk of the Lviv University. Series Art Studies. Issue 29. P. 318–328

УДК 793.38-027.22(477.43-25)“199/202”(ансамбль“Ритми часу”)
DOI: http://dx.doi.org/10.30970/vas.29.2026.318-328

АНСАМБЛЬ “РИТМИ ЧАСУ” У КОНТЕКСТІ СТАНОВЛЕННЯ СУЧАСНОГО ХОРЕОГРАФІЧНОГО МИСТЕЦТВА УКРАЇНИ КІНЦЯ XX – ПОЧАТКУ XXI СТ.

Тарас ХОЛОВ

ORCID: https://orcid.org/0009-0001-1027-8773
Львівський національний університет імені Івана Франка,
кафедра режисури та хореографії,
вул. Валова, 18, Львів, Україна, 79008
e-mail: Taras.Kholov@lnu.edu.ua

Проведено комплексний історико-мистецтвознавчий та інституційний аналіз діяльності Народного ансамблю сучасного естрадного танцю “Ритми часу” Львівського державного палацу естетичного виховання учнівської молоді як репрезентативного складника української аматорської хореографічної культури на зламі XX–XXI ст. Актуальність дослідження зумовлена необхідністю теоретичного узагальнення досвіду недержавних та муніципальних творчих осередків Львова, які в період соціокультурного транзиту були головними майданчиками для освоєння новітньої пластичної лексики модерн-танцю, джаз-танцю, фольк-джаз-танцю, контемпорарі, вуличного танцю та перформативних практик. Вперше етапізовано соціокультурний шлях ансамблю від його заснування у 1977 р. на базі Концертно-розважального комплексу (КРК) “Романтик” та об’єднання у 1979 р. з танцювальним гуртком Палацу культури імені Юрія Гагаріна. Визначено роль засновника М. Коника та художнього керівника А. Хазана у модернізації репертуарної стратегії колективу. Проаналізовано процес інституційної адаптації ансамблю до ринкових умов, що проявився у започаткуванні всеукраїнського фестивального руху (з 1996 р.) та ефективному функціонуванні колективу як осередку підготовки професійних кадрів.

Окрему увагу приділено мистецтвознавчому розбору репертуару. На прикладі творчості провідного тріо солістів (О. Шлиян, Т. Польцева, О. Плахотнюк) протягом 1997–2003 рр. простежено трансформацію танцювальної мови від радянського естрадного канону до синтетичних джазових форм та експериментального модерну. Проведено персонологічний аналіз творчої еволюції випускника ансамблю О. Жежеля, чий досвід ілюструє екстраполяцію художніх принципів львівської аматорської школи у простір національного шоу-бізнесу та інноваційного перформансу (проєкт “Kazaky”). Доведено, що аматорський сектор сучасної хореографії Львова досліджуваного періоду мав високий ступінь автономії та відіграв медіативну роль між традиційним танцем і новітнім перформансом.

Ключові слова: Народний ансамбль сучасного естрадного танцю “Ритми часу”, аматорський хореографічний колектив, сучасний танець, хореографія, культура, мистецтво, перформативні практики, фестиваль танцю.

© Холов Тарас, 2026

Актуальність дослідження зумовлено необхідністю створення цілісної історичної та мистецтвознавчої картини розвитку української хореографічної культури на зламі століть, де аматорський рух відігравав роль потужного генератора нових кадрів та естетичних моделей сучасного танцю на тлі сучасних процесів відновлення історичної пам'яті, мистецтва, культури та становлення перформативних мистецтв в Україні. Вивчення історії та мистецької діяльності Народного ансамблю сучасного естрадного танцю "Ритми часу" Львівського державного палацу естетичного виховання учнівської молоді дає змогу пояснити витоки та специфіку становлення сучасної тілесності й танцювальної культури на прикладі західних областей України, виявити життєздатні моделі артменеджменту та інституційного розвитку недержавних/муніципальних творчих колективів, що функціонували на перетині комерційного та некомерційного секторів мистецтва. Актуальність дослідження також зумовлена необхідністю фіксації історії локальних мистецько-танцювальних осередків Львова як важливого складника національної пам'яті.

Постановка проблеми. Становлення українського аматорського сучасного хореографічного мистецтва кінця XX – початку XXI ст. в Україні відбувалося в умовах гострого соціокультурного зламу: розпаду радянської інфраструктури закладів художньої самодіяльності, відсутності чіткої державної та інституційної підтримки нових танцювальних напрямів (модерн-танцю, джаз-танцю, контемпорарі-танцю (англ. *contemporary dance*), вуличного танцю (англ. *street dance*), фольк-джаз-танцю) та перформативних практик поступової інтеграції в європейський мистецький простір. У цей транзитний період саме аматорські колективи стали головними експериментальними майданчиками для освоєння новітньої пластичної лексики та західних методик.

У сучасному мистецтвознавстві існує очевидний дисбаланс наукового осмислення ролі творчої діяльності аматорських колективів сучасного танцю в контексті розвитку сучасної хореографії в українському мистецькому просторі кінця XX – початку XXI ст. Якщо професійна хореографія цього періоду активно досліджується, то діяльність провідних аматорських ансамблів, які сформували унікальну регіональну специфіку (зокрема, львівську школу сучасного танцю), залишається переважно на рівні емпіричних описів і потребує глибокого теоретичного узагальнення. Важливим напрямом дослідження є осмислення досвіду їхнього інституційного виживання та еволюції від самодіяльного гуртка до самобутнього художнього явища в перформативних практиках сучасності.

Об'єкт дослідження – процес становлення та розвитку українського аматорського сучасного хореографічного мистецтва кінця XX – початку XXI ст.

Предмет дослідження – інституційні особливості, художньо-естетичні та лексичні трансформації Народного ансамблю сучасного естрадного танцю "Ритми часу" (Львів) у контексті зазначених соціокультурних процесів.

Мета статті – комплексно дослідити художньо-естетичну еволюцію та інституційні засади функціонування Народного ансамблю сучасного естрадного танцю "Ритми часу" (Львів), визначити його місце та роль у

становленні української аматорської сучасної хореографії кінця ХХ – початку ХХІ ст.

Для досягнення мети поставлено такі завдання: *схарактеризувати* соціокультурне тло та інституційні умови, в яких формувався український аматорський рух сучасної хореографії на зламі століть; *простежити творчий шлях* народного сучасного естрадного "Ритми часу", *виявивши ключові віхи* його інституційного розвитку та трансформації організаційних форм; *визначити специфіку* внеску танцювального ансамблю "Ритми часу" у формування локальної (львівської) школи сучасного танцю та підготовку професійних кадрів для українського перформативного простору.

Методологія дослідження. Методологія наукової статті, присвяченої історико-мистецтвознавчому аналізу хореографічного колективу, є міждисциплінарною. Вона базується на поєднанні інструментарію мистецтвознавства, культурології, соціології культури та артменеджменту.

Методологічну основу статті становлять фундаментальні принципи наукового пізнання: об'єктивність, історизм, системність та цілісність. Дослідження керується сучасними мистецтвознавчими та культурологічними концепціями, що розглядають хореографічну культуру як динамічну систему, яка гнучко реагує на суспільно-політичні та соціокультурні трансформації на зламі ХХ–ХХІ ст. *Історико-хронологічний та періодизаційний методи* уможливили реконструювати еволюцію ансамблю "Ритми часу" від моменту його створення (1977) до сьогодення, виокремити та теоретично обґрунтувати основні етапи його інституційного й художнього розвитку колективу, пов'язані зі зміною художнього керівництва (Мирон Коник, Артур Хазан, Оксана Шлиян, Юлія Павлюк, Роксолана Мокрій) без аналізу педагогічного складу та балетмейстерів, що працювали в колективі. *Біографічний метод та метод персонологічного аналізу* застосовано для дослідження індивідуальних творчих траєкторій лідерів, солістів та випускників ансамблю. Це дало змогу простежити внесок тріо солістів (Олександр Плахотнюк, Оксана Шлиян, Тетяна Польцева) у модернізацію танцювальної мови та проаналізувати творчий шлях Олега Жежеля як приклад успішної екстраполяції досвіду аматорської школи у простір національного телевізійного шоу-бізнесу та інноваційного джаз-фанк перформансу (гурт "Kazaky"). *Джерелознавчий метод та метод контент-аналізу* – використано на етапі збору та опрацювання емпіричних даних: архівних програм, афіш, рецензій у тогочасній пресі, медійних матеріалів телепроєктів та верифікованої інформації з офіційних цифрових ресурсів колективу. *Інструменти генеративного штучного інтелекту* застосовано як допоміжний метод комп'ютерно-текстуального аналізу та семантичного скринінгу для структурування емпіричного хронологічного матеріалу та оптимізації термінологічного апарату статті. Усі головні теоретичні положення, наукові висновки, формулювання новизни та остаточна редакція тексту дослідження є продуктом виключно індивідуального наукового пошуку й самостійної творчої праці.

Наукова новизна дослідження. В українському мистецтвознавстві діяльність Народного ансамблю сучасного естрадного танцю "Ритми часу" (Львів) вперше розглянуто як об'єкт цілісного наукового аналізу, а не

фрагментарних згадок у пресі. Уведено до наукового обігу нові емпіричні, архівні та репертуарні матеріали, що ілюструють специфіку творчого методу керівників та балетмейстерів колективу. Концептуалізовано поняття "інституційного розвитку аматорського колективу", обґрунтовано механізми його трансформації в самодостатню мистецьку інституцію в умовах соціально-економічних криз на зламі століть. Доведено, що львівський аматорський сектор сучасної хореографії кінця XX – початку XXI ст. мав високий ступінь автономії, гнучко інтегрував європейські тенденції та був важливим містком між традиційним народно-сценічним танцем і новітнім перформансом.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Для опрацювання наукового підґрунтя використано джерела, які висвітлюють чотири взаємопов'язані аспекти, а саме: історію сучасної хореографії України, розвиток сучасного танцю, інституційне становлення хореографічних колективів, а також художньо-стильову еволюцію сучасного танцю. Праця Агеліни Небесник "Студії сучасного танцю в Україні кінця XX – початку XXI століття" (2018) [3] системно аналізує розвиток студій сучасного танцю України у період становлення незалежної держави. Авторка розглядає організаційні моделі діяльності танцювальних студій, механізми формування творчих шкіл, взаємозв'язок між педагогічною діяльністю та сценічною практикою, а також інтеграцію української хореографії до європейського культурного простору.

У статті Олександра Маншиліна "Становлення та розвиток сучасного танцю в Україні" (2018) [3] досліджено історію формування сучасного танцю в Україні, окреслено основні етапи розвитку модерн-танцю, contemporary dance, джазового танцю та новітніх сценічних практик. О. Маншилін показує процес переходу української хореографії від класичних моделей до сучасної пластичної мови та визначає провідні чинники цього процесу. У праці Людмили Хоцяновської "Взаємопроникнення українського та європейського хореографічного мистецтва у період незалежності України" (2018) [8] простежено інтеграційні процеси між українською та європейською хореографічними школами після 1991 р. Авторка аналізує міжнародні гастролі, фестивалі, взаємовплив стильових напрямів і процеси адаптації європейських технік у вітчизняній практиці.

Ірина Герц у статті "Сучасний танець і новітні технології: грані взаємодії" (2023) [1] звертається до питання впливу цифрових технологій, нових сценічних засобів і мультимедійних практик на сучасну хореографію. Особливу увагу приділено зміні художньої мови танцю та трансформації сценічної режисури.

Наведені статті формують комплексну теоретико-методологічну основу для дослідження інституційного та мистецького розвитку ансамблю "Ритми часу". Отже, праці А. Небесник та О. Маншиліна забезпечують історико-мистецтвознавчий контекст становлення сучасного танцю в Україні; дослідження Л. Хоцяновської дає змогу інтерпретувати діяльність ансамблю у контексті європейської культурної інтеграції, а праця І. Герц надає теоретичний інструментарій для аналізу стильової еволюції сучасної хореографії.

Важливими джерелами у висвітленні творчої діяльності ансамблю “Ритми часу” є наукові праці Олександра Плахотнюка (випускника, педагога, балетмейстера, керівника підготовчих груп ансамблю) [4; 5; 9].

Праця “Стилі та напрямки сучасного хореографічного мистецтва” (2009) [5] є одним із перших українських навчально-методичних видань, у якому систематизовано основні напрями сучасної хореографії – джаз-танець, модерн-танець, contemporary dance, джаз-модерн, теп-танець, шоу-танець, хіп-хоп та інші стилі. Автор пропонує не лише класифікацію сучасних танцювальних напрямів, а й розглядає їх художньо-естетичні особливості, історію виникнення, закономірності розвитку та специфіку сценічного втілення.

Для дослідження ансамблю “Ритми часу” ця праця має концептуальне значення, оскільки дає можливість науково ідентифікувати стильову природу його репертуару. Такі хореографічні постановки, як “Мить”, “Почуття”, “Спекотний вітер”, “Нецке”, “Тросточка”, “Двоє в ретро” та інші, можна аналізувати як приклади синтезу джазового танцю, модерн-джазу та відходження від типової радянської естрадної сценічної пластики. Запропонована автором класифікація сучасних танцювальних стилів створює методологічне підґрунтя для визначення місця ансамблю у процесі становлення української сучасної хореографії.

Дисертаційне дослідження “Джаз-танець як феномен художньої культури” [4] є однією з найбільш фундаментальних українських праць, присвячених джазовому танцю як самостійному феномену художньої культури. Автор досліджує історичну еволюцію джаз-танцю, його соціокультурні витоки, стильові трансформації, художню семантику та процес адаптації до українського мистецького простору. Важливим є положення про те, що джаз-танець в Україні набув самобутніх рис завдяки синтезу світових пластичних практик із національними культурними традиціями.

Комплекс наукових праць Олександра Плахотнюка формує цілісну теоретико-методологічну платформу для дослідження ансамблю “Ритми часу”. Якщо навчально-методичний посібник “Стилі та напрямки сучасного хореографічного мистецтва” [5] забезпечує класифікацію та характеристику стильових моделей сучасного танцю, то дисертація “Джаз-танець як феномен художньої культури” [4] поглиблює мистецтвознавчий аналіз, обґрунтовуючи джаз-танець як самостійне культурне явище та методологічну основу для вивчення сучасної естрадної хореографії. Сукупність цих праць дає змогу аргументовано розглядати Народний ансамбль сучасного естрадного танцю “Ритми часу” не лише як творчий колектив, а й як важливий мистецький інститут, що суттєво вплинув на формування львівської та загальноукраїнської школи сучасної естрадної хореографії кінця XX – початку XXI ст.

Виклад основного матеріалу дослідження. Сучасний етап розвитку виконавського мистецтва позначений системними художніми зрушеннями під впливом цифрових технологій та дифузії жанрових кордонів. Сучасний етап розвитку виконавського мистецтва позначений системними художніми зрушеннями, зумовленими впливом цифрових технологій та розмиванням жанрових меж. Хореографія, балетний театр і сучасний танець активно

взаємодіють, трансформуючись у новітні форми та стимулюючи появу поліфонічних і міждисциплінарних мистецьких явищ. Інтеграція мультимедіа, партисипативності, імерсивних просторів та практик спільного творення радикально переформатувала процеси продукування й сприйняття перформансу. Нині сценічне видовище постає складною інтегрованою системою, де тілесна пластика, драматургія, медіатехнології, аудіодизайн та глядацький досвід утворюють нерозривний синтез [9, с. 2]. Розбір діяльності ансамблю "Ритми часу" доводить, що локальні художні процеси у Львові на зламі століть не лише резонували з глобальними тенденціями, а й випередили їх. Поступовий відхід колективу від канонів радянської танцювальної естради та освоєння модерн-джаз-танцю й перформативних хореографічних практик став раннім проявом тієї дифузії жанрових кордонів, яка сьогодні визначає виконавське хореографічне мистецтво XXI ст. Еволюція творчої діяльності випускників ансамблю яскраво демонструє, як закладена в аматорському колективі схильність до синтезу пластики, медіа та перформансу згодом реалізувалася в різноманітних формах сучасного хореографічного мистецтва, шоу-бізнесу та перформативних практик.

Становлення львівського Народного ансамблю сучасного естрадного танцю "Ритми часу" віддзеркалює основні тенденції розвитку вітчизняної сучасної хореографії останньої чверті XX – початку XXI ст. Колектив розпочав свою творчу діяльність як "Рок-балет «Ритми часу»" у 1977 р. на базі популярного у Львові концертно-розважального комплексу "Романтик". Важливим етапом інституційного зміцнення ансамблю став 1979 рік, коли відбулося його об'єднання з танцювальним гуртком, що функціонував при Палаці культури імені Юрія Гагаріна (нині – Львівський державний палац естетичного виховання учнівської молоді). Це злиття забезпечило колективу сталу репетиційну базу та сприяло залученню талановитої учнівської та студентської молоді міста [4, с. 152–153, 155–156; 6; 7].

Засновником колективу був Мирон Коник – відомий на той час фахівець, лауреат республіканських та обласних конкурсів виконавців сучасних бальних танців. Під його керівництвом було закладено естетичний фундамент ансамблю, що базувався на синтезі бальної пластики, тогочасної естрадної лексики та елементів сучасного танцю. Перші програми ансамблю, зокрема "Ритми молодих", "Карате", "Завзяття", користувалися значним глядацьким попитом. Справжнім художнім проривом стало створення розгорнутих тематичних композицій ("Автограф", "Імпульс"), багатопланових танцювальних сюїт ("Світло й темрява", "Прогулянка", "Іспанський танець") та ін. [4, с. 152–153; 6].

Період 80-х років XX ст. позначився виходом колективу на всеукраїнський та всесоюзний рівні. Починаючи з 1981 р., ансамбль стає постійним учасником знакових художніх телепроєктів українського телебачення, серед яких огляди-конкурси "Неспокійні серця" та "П'ять хвилин на роздуми" (Львівського обласного державного телебачення). Високий рівень виконавської майстерності було підтверджено званнями лауреата на Республіканському фестивалі мистецтв "Молоді голоси" та Всесоюзному фестивалі "Кримські зорі" [6].

Упродовж тривалого періоду діяльності колективу його художнє керівництво та балетмейстерську роботу виконували знані митці, які послідовно трансформували естетику ансамблю “Ритми часу” (табл. 1).

Таблиця 1.

Хронологія керівництва колективом

Історичний період	**Художній керівник**	**Основні напрями творчої діяльності**
1977–1986	М. Коник	Заснування першого репертуару і популяризація колективу.
1986–2008	А. Хазан	Модернізація репертуару, започаткування підготовчих (дитячих) груп формуванням мистецької освітньої траєкторії, заснування фестивалю “Ритми часу”. Ювілейний концерт 25-річчя колективу.
2008–2017 2019–2023	О. Шлиян	Запровадження перших перформативних практик, розвиток школи сучасного танцю, ювілейні концерти до 30- та 40-річчя колективу.
2018–2019	Ю. Павленко	Збереження репертуару дитячих груп, створення нових хореографічних композицій, відзначення 45-річчя колективу.
2017–2018 від 2024 року й дотепер	Р. Мокрій	Оновлення репертуару, формування педагогічного колективу, до складу якого ввійшли випускники та учні попередніх художніх керівників. Підготовка до 50-річчя колективу.

Важливою віхою в історії ансамблю був 1996 рік, коли “Ритми часу” стали фундатором та організатором однойменного Всеукраїнського фестивалю сучасного естрадного танцю “Ритми часу”, започаткованого за ініціативи тогочасного художнього керівника Артура Хазана. Відтоді фестиваль традиційно проводять у Львові щороку в травні, і він виконує важливу комунікативну та конкурсну функцію, об’єднуючи хореографів з усієї України. У різні періоди творчої діяльності ансамблю вагомий внесок у його розвиток зробили хореографи, педагоги та репетитори Мирон Коник, Віталій Якимович, Олена Градус, Артур Хазан, Валентина Земляна, Тетяна Польцева, Олександр Плахотнюк, Оксана Шлиян, Олександра Єсіпова, Олег Жежель, Людмила Костікова, Юлія Пантелеймонова, Ліза Трофимлюк, Юлія Павленко, Роксолана Мокрій, Галина Мигул, Анна-Вікторія Гедз, Соломія Поглод, Стелла Акімова та ін. [4, с. 152–153, 155–156; 6].

Наприкінці ХХ ст. якісним показником індивідуалізації художнього стилю ансамблю стала творчість провідного тріо солістів у складі О. Шлиян, Т. Польцевої та О. Плахотнюка, яке запровадило інноваційну пластику малих хореографічних форм до репертуару колективу. У період з 1997 до 2003 р. виконавці провели активну гастрольну діяльність в Україні та за її межами, репрезентуючи львівську школу сучасної хореографії. Їхня концертна програма демонструвала поступовий відхід від класичного радянського естрадного танцювального канону в бік новітніх стильових течій: модерн-джаз: композиції “Мелодія Гвадалахари”, “Почуття”, “Відлуння”; синтетичні джазові форми: дуетні номери “Тростичка” (із залученням елементів теп-танцю) та “Двоє в ретро”; експериментальний пошук – сольний номер “Заклинатель” (проєкт “Пошук”) балетмейстера О. Плахотнюка.

Виконавська манера тріо вирізнялася глибокою психологічною чуттєвістю, оригінальним хореографічним почерком, професіоналізмом виконавства, вивіреною графікою поз та підкресленою експресивністю танцювальних па. Досвід, здобутий у процесі цієї творчої колаборації, став основою для подальшого масштабування художнього досвіду митців: протягом 2002–2005 рр. кожен із учасників тріо реалізував себе як самостійний постановник, заснувавши та очоливши окремі хореографічні колективи міста Львова [4, с. 155–156; 6].

Ансамбль “Ритми часу” впродовж своєї діяльності відігравав важливу роль у підготовці професійних хореографічних кадрів. Яскравим прикладом такої творчої еволюції є професійний шлях О. Жежеля – вихованця ансамблю (педагогів О. Плахотнюка, В. Земляної), який пройшов шлях від артиста танцю до репетитора-постановника колективу. Під час роботи в ансамблі він збагатив репертуар оригінальними постановками “Багряниця”, “Спекотний вітер” тощо, згодом здобув вищу фахову хореографічну освіту в Київському національному університеті культури і мистецтв. Подальший переїзд О. Жежеля до Києва ознаменував масштабування його індивідуального стилю на рівень вітчизняного шоу-бізнесу та телевізійних перформативних проєктів. Він був постановником хореографії для виступу представниці України Тіни Кароль на Міжнародному пісенному конкурсі “Євробачення” Тіни Кароль, а 2008 р. став фіналістом першого сезону медійного телепроєкту “Танцюють всі”. На основі синтезу різних естрадних напрямів О. Жежель заснував всесвітньо відомий вокально-танцювальний чоловічий колектив “Kazaky”, що став новаторським явищем, популяризуючи унікальну стилістику джаз-фанку (англ. *jazz-funk*) танцю на високих підборах у виконанні чоловіків-танцівників [4, с. 156; 5, с. 19; 6] (табл. 2).

Таблиця 2.

Графічне зображення основних історичних періодів діяльності
Народного ансамблю сучасного естрадного танцю “Ритми часу”
від “Рок-балету «Ритми часу»” до освітнього осередку сучасного хореографічного мистецтва
(згенеровано за допомогою програмного забезпечення ChatGPT)

Виконавське мистецтво XXI ст. переживає масштабні трансформації, зумовлені глобалізацією та взаємопроникненням різних видів мистецтва, що актуалізує нові підходи до осмислення інституційного розвитку аматорських колективів. Жорсткі бар'єри між танцем, класичним балетом і театром руйнуються, відкриваючи простір для новітніх форм, де хореографічне мистецтво діє як цілісний організм, у якому танець, пластика, розповідь, медіа та взаємодія з глядачем існують у постійному діалозі.

Висновки. Отже, історичний досвід функціонування Народного ансамблю сучасного естрадного танцю "Ритми часу" Львівського державного палацу естетичного виховання учнівської молоді доводить, що колектив пройшов шлях від напівпрофесійного "Рок-балету «Ритми часу»" через локальний самодіяльний осередок естрадного танцю радянського періоду до потужної мистецької інституції, яка спромоглася трансформувати естрадну лексику радянського періоду в площину сучасних перформативних мистецтв, виховати плеяду провідних українських хореографів та сприяти становленню сталого хореографічного фестивального руху в незалежній Україні.

Отже, комплексне дослідження творчої діяльності ансамблю "Ритми часу" дає змогу сформулювати поняття "інституційний розвиток аматорського колективу", що передбачає його розгляд не як статичного осередку самодіяльності, а як динамічної соціокультурної системи. На прикладі ансамблю "Ритми часу" доведено, що такий розвиток відбувається шляхом еволюції від репродуктивного виконавства до створення власної художньої школи, формування внутрішньої інфраструктури (підготовчі студії, творчі дочірні колективи-супутники), започаткування масштабних мистецьких проєктів (фестивалів, платформ, дитячих хореографічних вистав, перформансів) та інтеграції аматорського досвіду до професійного простору сучасної української хореографії.

Перспективи наукових досліджень полягають у залученні розробленої теоретичної моделі для аналізу інших осередків хореографічного мистецтва України, детальному вивченні балетмейстерського доробку педагогів та творчого доробку вихованців аматорських хореографічних колективів у контексті розвитку вітчизняного хореографічного мистецтва, шоу-бізнесу, перформативних мистецтв та академічної освіти.

Список використаної літератури та джерел

1. Герц І. Сучасний танець і новітні технології: грані взаємодії. *Мистецтвознавчі записки*. 2023. № 3. С. 58–63. DOI: https://doi.org/10.32461/2226-2180.43.2023.286836

2. Маншилін О. Становлення та розвиток сучасного танцю в Україні. *Танцювальні студії*. 2018. № 1. С. 37–47. DOI: https://doi.org/10.31866/2616-7646.1.2018.140394

3. Небесник А. Студії сучасного танцю в Україні кінця XX – початку XXI століття. *Мистецтвознавчі записки*. 2018. Вип. 33. С. 346–351. DOI: https://doi.org/10.32461/149835

4. Плахотнюк О. Джаз-танець як феномен художньої культури : дис. … канд. мистецтвознав. : спец. 26.00.01 − теорія та історія культури. Львів, 2016. 295 с.

5. Плахотнюк О. Стилі та напрямки сучасного хореографічного мистецтва. Львів : ЦТДЮГ, 2009. 80 с.

6. Ритми часу – сторінка фейсбук. URL: https://www.facebook.com/rhythmsoftime/about.

7. Холов Т. Інтерв'ю з Олександром Плахотнюком тема: "«Ритми часу» – історія та творча діяльність, історія створення" (дата завтердження: 14.07.2026).

8. Хоцяновська Л. Взаємопроникнення українського та європейського хореографічного мистецтва у період незалежності України. *Мистецтвознавчі записки.* 2018. Т. 33. С. 368–374. DOI: https://doi.org/10.32461/149774

9. Plakhotnyuk O., Petryk O., Luno P. et. al. Transformations of contemporary performing arts: synergistic trends in choreography, dance, ballet, and theater. *Aposta: Revista De Ciencias Sociales.* 2026. Vol. 24, No. 113. e1152. S. 1–31. DOI: https://doi.org/10.23900/ra.Ed.Esp.v24i113.1152

References

1. Herts, I. (2023). Suchasnyi tanets i novitni tekhnolohii: hrani vzaiemodii [Contemporary dance and cutting-edge technologies: facets of interaction]. *Mystetstvoznavchi zapysky*, 3, 58–63. https://doi.org/10.32461/2226-2180.43.2023.286836 [in Ukrainian].

2. Manshylin, O. (2018). Stanovlennia ta rozvytok suchasnoho tantsiu v Ukraini [The emergence and development of contemporary dance in Ukraine]. *Tantsiuvalni studii*, 1, 37–47. https://doi.org/10.31866/2616-7646.1.2018.140394 [in Ukrainian].

3. Nebesnyk, A. (2018). Studii suchasnoho tantsiu v Ukraini kintsia XX – pochatku XXI stolittia [Contemporary dance studios in Ukraine in the late 20th and early 21st centuries]. *Mystetstvoznavchi zapysky*, 33, 346–351. https://doi.org/10.32461/149835 [in Ukrainian].

4. Plakhotniuk, O. (2016). Dzhaz-tanets yak fenomen khudozhnoi kultury [Jazz dance as a phenomenon of artistic culture] : dys. … kand. mystetstvoznav.: spets. 26.00.01 − teoriia ta istoriia kultury. Lviv [in Ukrainian].

5. Plakhotniuk, O. (2009). Styli ta napriamky suchasnoho khoreohrafichnoho mystetstva [Styles and trends in contemporary choreographic art]. Lviv : TsTDIuH [in Ukrainian].

6. Rytmy chasu – storinka feisbuk. (2026).[Rhythms Time – Facebook page]. Retrieved from https://www.facebook.com/rhythmsoftime/about [in Ukrainian].

7. Kholov, T. (2026). Interviu z Oleksandrom Plakhotniukom tema: "«Rytmy chasu» – istoriia ta tvorcha diialnist, istoriia stvorennia" [Interview with Oleksandr Plakhotnyuk on the topic: "Rhythms of Time – history and creative work, the story behind its creation"] [in Ukrainian].

8. Khotsianovska, L. (2018). Vzaiemopronyknennia ukrainskoho ta yevropeiskoho khoreohrafichnoho mystetstva u period nezalezhnosti Ukrainy [The interplay between Ukrainian and European choreographic art during the period of Ukraine's independence]. *Mystetstvoznavchi zapysky*, 33, 368–374. https://doi.org/10.32461/149774 [in Ukrainian].

9. Plakhotnyuk, O., Petryk, O., Luno P. et. al. (2026). Transformations of contemporary performing arts: synergistic trends in choreography, dance, ballet, and theater. *Aposta: Revista De Ciencias Sociales*, 24, (113), e1152. https://doi.org/10.23900/ra.Ed.Esp.v24i113.1152 [in English].

THE "RHYTHMS OF TIME" ENSEMBLE IN THE CONTEXT OF THE FORMATION OF MODERN UKRAINIAN CHOREOGRAPHIC ART LATE 20TH – EARLY 20TH CENTURIES

Taras KHOLOV

Ivan Franko National University of Lviv,
Department of Directing and Choreography,
18 Valova Str., Lviv, Ukraine, 79000
e-mail: Taras.Kholov@lnu.edu.ua

This article presents a comprehensive historical, art-historical and institutional analysis of the activities of the "Rhythms Time" Ensemble of Contemporary Stage Dance at the Lviv State Palace of Aesthetic Education for Schoolchildren, as a representative component of Ukrainian amateur choreographic culture at the turn of the 20-th and 21-st centuries. The relevance of this research stems from the need for a theoretical synthesis of the experience of non-governmental and municipal creative centres in Lviv, which, during a period of socio-cultural transition, served as the main platforms for the development of the latest dance vocabulary (modern dance, jazz dance, folk-jazz dance, contemporary dance, street dance and performative practices). This study is the first to map out the ensemble's socio-cultural journey in stages, beginning with its foundation in 1977 at the "Romantic" Cultural and Recreational Centre and its merger in 1979 with the dance group of the Yuri Gagarin Palace of Culture. The role of the founder, M. Konyk, and the artistic director, A. Khazan, in modernising the ensemble's repertoire strategy is identified. The process of the ensemble's institutional adaptation to market conditions is analysed, as evidenced by the establishment of the all-Ukrainian festival movement (from 1996) and the ensemble's effective functioning as a training ground for professional talent.

Particular attention has been paid to an art-historical analysis of the repertoire. Using the work of the leading trio of soloists (O. Shliyan, T. Poltseva, O. Plakhotnyuk) between 1997 and 2003 as an example, the article traces the transformation of the language of dance from the Soviet variety theatre canon to synthetic jazz forms and experimental modern dance. A personological analysis has been carried out of the creative evolution of the ensemble's alumnus O. Zhezhel, whose experience illustrates the extrapolation of the artistic principles of the Lviv amateur school into the realm of national show business and innovative performance (the "Kazaky" project). It has been demonstrated that the amateur sector of contemporary choreography in Lviv during the period under study enjoyed a high degree of autonomy and played a mediating role between traditional dance and cutting-edge performance art.

Keywords: "Rhythms Time" Ensemble of Contemporary Stage Dance, amateur dance troupe, contemporary dance, choreography, culture, art, performative practices, dance festival.

Стаття надійшла до редколегії 17.08.2026 р.
Прийнята до друку 21.10.2026 р.
Опублікована 26.11.2026 р.